Riigi Teataja

Nr. 75. 23. augustil 1929 a. Nr. 75.

Art. 513. Eesti vabariigi 1929/1930 a. kulude ja tulude eelarve õiendus.

514. Piirivalve valitsuse üksuste ülematele ja üksikutele valvuritele mitmesugusteks kuludeks raha maksmise seadluse muutmise seadlus.

515. Piirivalve üleajateenijate korteriga varustamise seadlus. — Korterivarustuse tabel.

516. Otsus tulekindlast materjalist ehituste kohta.

517. Juhatuskiri tagavaraväe ohvitseride arvestamiseks ja tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumiseks.

518. Määrus sisseveotolli tagasimaksmise kohta tooresainete eest, mis tarvitatud eksporteeritava marmelaadi valmistamiseks.

519. Määrus arstlikkude surmatunnistuste kohta. — Tunnistuse vorm.

513. Eesti vabariigi 1929/1930 a. kulude ja tulude eelarve õiendus.

Riigi Teatajas 28 — 1929 avaldatud Eesti vabariigi 1929/1930 a. kulude ja tulude eelarves on järgmised vead:

Töö-hoolekandeministeeriumi korraliste kulude alal leheküljel 242 on trükitud:

C. Tervishoiu-asutised.

1. Teenistusetasu	196.340.—
2. Ametisõidud	158.—

peab olema:

C. Tervishoiu-asutised.

1. Teenistusetasu	196.410.—
2. Ametisõidud	835.—

Vabariigi Valitsuse poolt 13. augustil 1929 a. antud

514. Piirivalve valitsuse üksuste ülematele ja üksikutele valvuritele mitmesugusteks kuludeks raha maksmise seadluse muutmise seadlus.

Piirivalve valitsuse üksuste ülematele ja üksikutele valvuritele mitmesugusteks kuludeks raha maksmise seadluse (RT 104 — 1924) § 1 muudetakse ja pannakse maksma järgmises redaktsioonis:

§ 1. Piirivalve üksuste ülematele antakse kantseleimaterjali muretsemiseks raha, selleks otstarbeks eelarves ette nähtud krediidi piirides. Raha jaotuse üksuste ülemate vahel kinnitab piirivalve valitsuse ülem.

Kantseleimaterjaliks loetakse kõik kirjutuse- ja joonistusetarbed, välja arvatud trükitud blangid ja raamatud. Kirjapressid, joonelauad, tindipotid, arvelauad, templid j.n.e. kuuluvad kantseleimaterjali hulka, kuna kirjutuselaua nõud loetakse inventari hulka kuuluvaks.

Riigivanem O. Strandman.

Kohtu- ja siseministri k. t. J. Hünerson.

Riigisekretär K. Terras.

Vabariigi Valitsuse poolt 13. augustil 1929 a. antud

515. Piirivalve üleajateenijate korteriga varustamise seadlus.

§ 1. Piirivalve üleajateenijatele antakse riigi poolt korter ühes küttega riigi päralt olevates või piirivalve osade tarvis üüritud majades natuuras. Korteri normaalsuurus on kindlaks määratud käesoleva paragrahvi juurde lisatud tabelis.

§ 2. Kui korterisaajatele, välja arvatud § 3 nimetatud üleajateenijad, riigi poolt korterit ei ole võimalik anda, makstakse neile korteri-

ja kütteraha käesoleva paragrahvi juurde lisatud tabelis ette nähtud määral.

§ 3. Valvuri ametikohtadel teenivad perekonnata (poissmehed ja lasteta lesed) üleajateenijad varustatakse korteriga kasarmu korras.

§ 4. Riigikorteris elamine, kui teenistuse huvid seda nõuavad, on kohustav korteri suuruse peale vaatamata.

Riigikorteris elamise vajalikkuse teenistuse huvides määrab kindlaks piirivalve valitsuse ülem.

§ 5. Palgamäärale vastavast normaalsuurusest väiksema riigikorteri tarvitajale vähem oleva korteri osa eest vaheraha juurde ei maksta. Üle normaalsuuruse olev korteri osa hinnatakse ära riigi majades riigiteenijate elukorterite üürihinna normeerimise kohta Vabariigi Valitsuse poolt antud määruste või juhtnööride järgi ja riigikorteri tarvitaja maksab selle, üle normaalsuuruse oleva korteri osa eest hindamise tulemuste kohaselt üüri.

§ 6. Riigi poolt antud korterit võivad tarvitada ainult need, kellele korter on antud.

Korteri üleandmine vastava ülema loata on keelatud.

§ 7. Piirivalvest palga saamise õiguse täieliku lõppemisega lõpeb ka riigikorteri kasutamise õigus, välja arvatud §§ 8 ja 9 ette nähtud juhud. Korteri peab selle tarvitaja vabastama ühe kuu jooksul, korteri saamise õiguse kaotamise päevast arvates.

Selle kuu eest maksab korteri tarvitaja üüri Vabariigi Valitsuse poolt riigimajades riigiteenijate elukorterite üürihinna normeerimise kohta antud määruste või juhtnööride alusel.

§ 8. Koosseisude kitsendamise puhul, samuti teenistusekohuste täitmist takistavate parandamata haiguste või vigastuste pärast teenistusest vabastatutele jäetakse viimase ametikoha järgi antud korter ühes küttega tasuta kasutamiseks kolme kuu jooksul, arvates ametikoha kaotamise või teenistuse vahekorra lõpetamise päevast.

Neile, kellele ei ole korterit antud või kes vabastavad korteri enne kolme kuu möödumist, makstakse eelmises lõigus tähendatud aja jooksul korteri- ja kütteraha.

§ 9. Korteri tarvitaja surma korral jäetakse korter kadunu ülalpidamisel olnud perekonnaliikmetele tasuta kasutamiseks kolme kuu jooksul, arvates surmapäevast. Selle tähtaja lõppemisel peavad nad korteri vabastama. Kadunu ülalpidamisel olnud perekonnaliikmed, kes ei tarvita korterit või vabastavad korteri enne kolme kuu möödumist — saavad eelmises lõigus tähendatud ajani korteri- ja kütteraha.

§ 10. Ametikohtade vahetuse tõttu kõrgematele palgaastmetele paigutamisel antakse neile, kes tarvitavad riigi korterit, võimaluse korral korterid uutele ametikohtadele vastavas normaalsuuruses. Neile aga, kes saavad korteri- ja kütteraha, makstakse raha vastavalt uutele ametikohtadele, alates järgmise kuu esimesest päevast.

§ 11. Eeluurimise ja kohtu all olijatele, samuti ametikohtadelt tagandatutele jäetakse riigi poolt antud korter tarvitada või antakse korteri- ja kütteraha kuni täie või osalise palga saamise õiguse kestuseni, kusjuures neil õigus on korterit edasi kasutada § 7 teises lõigus ette nähtud korras.

§ 12. Komandeerimistel (ametisõitudel), puhkuste ja haiguste puhul jääb korterisaajal tarvitada olev korter ühes küttega endistel alustel kasutada kuni täie või osalise palgasaamise õiguse kestuseni. Sama aja kestel makstakse ka korteri- ja kütteraha neile, kes ei tarvita riigi korterit.

Raha makstakse:

1) väljakomandeerimise, haiguse ja puhkuse puhul — alalise teenistusekoha järgi;

2) juurdekomandeerimisel — tegeliku elukoha järgi, alates komandeerimise kuule järgneva kuu esimesest päevast.

§ 13. Üleajateenijatele, kes käesoleva seadluse järgi on õigustatud korteri- ja kütteraha saama, kui nad on paigutatud korteri- ja kütteraha mitte saajate üleajateenijatega ühistesse eluruumidesse või vahilaevadel teenivad, antakse korteri- ja kütteraha vastava astme järgi täiel määral või varustatakse riigi korteriga selles seadluses ette nähtud alustel.

§ 14. Korteri- ja kütteraha makstakse välja ühes palgaga.

§ 15. Seadluse elluviimiseks on Kohtu- ja siseministril õigus anda tarvilikke juhtnööre.

§ 16. Käesoleva seadluse põhjal antakse korterivarustust arvates 1. aprillist 1929 aastast.

Käesoleva seadluse maksmahakkamisega kaotab maksvuse piirivalve valitsuse üleajateenijate korteriga varustamise seadlus 15. augustist 1928 a. (RT 70 — 1928).

Riigivanem O. Strandman.

Kohtu- ja siseministri k. t. J. Hünerson.

Riigisekretär K. Terras.

Lisa Piirivalve üleajateenijate korteriga varustamise seadluse §§ 1 ja 2 juurde.

Korteri-varustuse astmed	Korterivarustuse astmetele vastavad ametikohad palgaastmete järgi	Natuuras antava korteri normaalsuurus, põrandapinda ruutmeetrites	Korteri- ja kütteraha määr ühes kuus	
			Tallinnas ja Nõmmes	Kõigis teistes piirivalve asukohtades
1.	Üleajateenijad kuni XXII palgaastmeni (viimane aste kaasa arvatud)	40	12	10
2.	Üleajateenijad XXII-b ja XXII-c palgaastmetes	30	10	8
3.	Kõik teised üleajateenijad, välja arvatud valvuri ametikohal teenivad poissmehed ja lasteta lesed	20	8	6

Märkus 1. Korteri põrandapinna normaalsuuruse hulka kuuluvad elutoad ja köögid.

Märkus 2. Korteri juurde kuuluvad kõrvalruumidena ühes korteriga või eraldatult olevad eeskojad, koridorid, sahvrid, klosetid, kinnised verandad, külmad ja täiesti pimedad toad, keldrid, pööningud, pesuköögid, puukuurid j.n.e. Kõrvalruumide normaalsuurus võib olla kuni 40% köetavate ruumide põrandapinnast.

Riigivanem O. Strandman.

Kohtu- ja siseministri k. t. J. Hünerson.

Riigisekretär K. Terras.

---

516. Vabariigi Valitsuse otsus 7. augustist 1929 a.

1) Kohustada riigiasutusi püstitama raudteede ligiduses tarvilisi hooneid tulekindlast materjalist, kuivõrt see käesoleval eelarveaastal asutuste eelarve piirides on võimalik, ja tulevikus eelarvete kokkuseadmisel niisuguste hoonete tulekindlast materjalist ehitamist võtma arvesse.

2) Kohustada omavalitsuse-asutusi riigi poolt antud toetuse puhul ehitama hooneid võimalikult tulekindlast materjalist.

3) Kohustada riiklikke rahaasutusi võimalikult soodustama ehituselaenu andmist ehituste peale, mis saavad püstitatud tulekindlast materjalist.

Riigivanem O. Strandman.

Põllutööminister A. Kerem.

Riigisekretär K. Terras.

---

517. Juhatuskiri tagavaraväe ohvitseride arvestamiseks ja tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumiseks.

Alus: Kaitseväeteenistuse seaduse § 209 (RT 43 — 1926).

1. osa.

Arvestamisele kuuluvad tagavaraväelased.

§ 1. Arvestamisele kuuluvad käesoleva juhatuskirja järgi:

1) kõik reserv- või maakaitseväkke arvatud ohvitserid (kindralid, admiralid, vanem-ohvitserid, ohvitserid), kaitseväe ametnikud ja ohvitseride ja kaitseväe ametnikkude asetäitjad;

2) need reserv- või maakaitseväkke arvatud allohvitserid- ja sõdurid-eriteadlased, keda on ette nähtud mobilisatsiooni korral ära kasutada asetäitjatena või kandidaatidena ohvitseride ametikohtadele, nagu — arstid, farmatsöidid, keemikud, insenerid, agronoomid, geodeedid j.n.e.

§ 2. Keda allohvitseridest- ja sõduritest-eriteadlastest arvestada käesoleva juhatuskirja

järgi — määrab kindlaks kaitsevägede staabi ülem.

§ 3. Teenistuseaeg tagavaraväes kestab:

1) reservväes — kuni selle aasta lõpuni, mille vältel teenistus-kohustuslik kodanik saab 45-aastaseks, ja

2) maakaitseväes — selle aasta algusest, mille vältel teenistus-kohustuslik kodanik saab 46-aastaseks, kuni selle aasta lõpuni, mille vältel ta saab 55-aastaseks.

§ 4. Arvele võetutest kuuluvad nimestikkudest ning arvelt kustutamisele:

1) surnud;

2) tervislikkudel põhjustel kaitseväeteenistuseks kõlbmatuks tunnistatud;

3) tegelikku kaitseväeteenistusse astunud;

4) Eesti kodakondsusest lahkunud;

5) kohtu poolt auastme äravõtmisega karistatud, ja

6) vanaduse tõttu kaitseväeteenistuse kohuste täitmisest vabanenud — alates selle aasta 1. jaanuarist, mille vältel nad saavad 56-aastaseks.

Sunnitööle mõistetuid ja kohtu poolt auastme äravõtmisega karistatuid ei arvestata käesoleva juhatuskirja järgi, vaid nende suhtes on maksev Juhatuskiri kaitseväeteenistus- ja tööteenistus-kohustuslikkude kodanikkude arvestamiseks (RT 51 — 1927).

§ 5. Kui tagavaraväelane soovib tervislikkudel põhjustel vabaneda kaitseväeteenistusest ajal, millal ta ei ole tegelikus kaitseväeteenistuses, peab ta esitama kaitseväeteenistusest vabastamise palve kirjalikult kohalikule kaitseväeteenistuse komisjonile, kusjuures palvele peab ta juurde lisama tunnistuse kohaliku maakonna või linna arstilt oma tervise üle.

Kaitseväeteenistuse komisjoni arstlikule järelevaatusele ilmumise aja annab teada palujale kaitseväeringkonna ülem.

Komisjoni ja koju tagasi sõitma peab paluja oma kulul.

§ 6. Kui parandamatu raske haiguse või vigastuse iseloomu tõttu (näiteks: pime, jalutu, nõdrameelne j.n.e.) on tagavaraväelasel võimatu ilmuda isiklikult kaitseväeteenistuse komisjoni arstlikule järelevaatusele, võib kaitseväeteenistuse komisjon loobuda tagavaraväelase isikliku ilmumise nõudmisest ning otsustada kahe tõenduse põhjal, milledest üks on antud arstilt ja teine — omavalitsuse- või politseiasutuselt. Tarbekorral võib komisjoni korraldusel kohapeal läbivaatust toimetada üks riigi või omavalitsuse teenistuses olevatest arstidest.

2. osa.

Arvestamist teostavad asutused.

§ 7. Tagavaraväe ohvitseride, nende asetäitjate, kaitseväe ametnikkude, nende asetäitjate ja mobilisatsiooni korral ohvitseride kohtadele määramiseks ettenähtud allohvitseride ja sõdurite arvestamist korraldab ning juhib üleriiklikult kaitsevägede staap.

Otseseks arvestamist teostavaks asutuseks on igas kaitseväeringkonnas elavate suhtes vastava kaitseväeringkonna ülema asutus.

3. osa.

Arvestamise alused ning dokumendid.

§ 8. Arvestamise alusteks on:

1) kaitseväeüksuste ja -asutuste poolt kokkuseatud teenistuselehed, ja

2) tegelikust teenistusest vabastamisel arvestatavale väljaantav kaitseväeteenistuse tunnistus.

§ 9. Tagavaraväes olevate ohvitseride teenistuselehed peetakse kaitsevägede staabis.

Teenistuselehe põhjal kaitsevägede staap annab välja tagavaraväe ohvitserile kaitseväeteenistuse tunnistuse selle väeosa kaudu, kus vabastatav teenib.

Neile ohvitseridele, kes on juba arvatud tagavaraväkke, antakse välja kaitseväeteenistuse tunnistus kohaliku kaitseväeringkonna ülema kaudu.

§ 10. Kaitsevägede staabi ülemalt kinnitatava tabeli põhjal jaotatakse kõik tagavaraväe ohvitserid vastavalt kaitseväelisele ametikohale, kaitseväelisele ettevalmistusele ja erialale tagavaraväe liikidesse; tagavaraväe liik tähendatakse ära kaitseväeteenistuse tunnistuses.

§ 11. Kaitseväeteenistuse tunnistuse hävinemisest või kadumisest on omanik kohustatud viibimata teatama politseile, kes kokku seab sellekohase protokolli ja kuulutab kaotamisest Riigi Teatajas tunnistuse omaniku kulul. Protokoll märkusega, missuguses Riigi Teatajas on avaldatud kuulutus, saadetakse vahetult kaitsevägede staabi IV osakonda tunnistuse duplikaadi väljaandmiseks.

§ 12. Kaitsevägede staabi ülem annab arvestamise alal lähemaid juhendeid kaitseväeringkondade ülematele ja kinnitab kõik arvestamisel tarvilikkude raamatute, blankettide ja dokumentide vormid.

4. osa.

Arvestamise teostamine.

§ 13. Kõik tagavaraväkke arvamisega tegelikust kaitseväeteenistusest vabastatud ohvitserid on kohustatud seitsme päeva jooksul pärast tegelikust teenistusest vabanemist registreeruma kohalikus kaitseväeringkonna ülema asutuses.

§ 14. Ohvitseri registreerumine kaitseväeringkonna ülema asutuses sünnib kas isiklikult kaitseväeringkonna ülema asutusse ilmumisega või sinna kirjalikult vajaliste teadete saatmisega.

§ 15. Registreerimisel isikliku ilmumisega kaitseväeringkonna ülema asutusse tuleb ette näidata kaitseväeteenistuse tunnistus ja teatada oma ametikoht või tööala ja elukoht ning aadress.

§ 16. Registreerimisel kirjalikult peab ohvitser saatma kaitseväeringkonna ülemale vastava vormi kohaselt täidetud ja enese poolt alla kirjutatud registreerimisteatise.

Nimetatud teatise vorm antakse välja koos kaitseväeteenistuse tunnistusega.

§ 17. Oma alalise elukoha muutmise puhul peab ohvitser sellest teatama:

1) kui elukoha muutmine sünnib samą kaitseväeringkonna piirkonnas ühest vallast, alevist või politseijaoskonnast teise, peab ohvitser sellest teatama seitsme päeva jooksul pärast vanast elukohast lahkumist kohalikule kaitseväeringkonna ülemale;

2) kui elukoha muutmine sünnib ühest kaitseväeringkonna piirkonnast teise kaitseväeringkonna piirkonda, siis tuleb sellest teatada seitsme päeva jooksul pärast vanast elukohast lahkumist nii kaitseväeringkonna ülemale oma endise elukoha järgi kui ka uuele kohalikule kaitseväeringkonna ülemale.

§ 18. Oma alalisest elukohast lahkumisel peab tagavaraväe ohvitser abinõud tarvitusele võtma selleks, et ta valitsuse korraldusi teenistusse kutsumise asjus õigel ajal teada saaks ja tegelikult võiks ilmuda tähtajaks määratud kohta.

§ 19. Tagavaraväe ohvitserid võivad välisriiki sõita ühel alusel kõigi teiste kodanikkudega, kuid nad on kohustatud täitma sealjuures arvestamise määrusi, ja nimelt:

1) välisriiki sõidu puhul peab ohvitser enne ärasõitu sellest teatama oma elukoha järgi kohalikule kaitseväeringkonna ülemale;

2) üle 14 päeva välisriigis ühel kohal viibides peab ohvitser kohalejõudmisest ja ärasõidust registreerima Eesti kutse- ehk ametkonsuli juures;

3) välisriigist tagasi sõidu puhul peab ohvitser registreeruma seitsme päeva jooksul pärast tagasi sõitu oma elukoha järgi kohaliku kaitseväeringkonna ülema juures;

4) välisriikides tegelikkude laevateenijatena teenivad meremehed peavad iga kuue kuu tagant registreeruma kohaliku Eesti kutse- ehk ametkonsuli juures.

§ 20. Eelmises (19) paragrahvis punktides 2 ja 4 tähendatud ohvitseridelt saadud registreerimisteatised saadavad konsulid kaitsevägede staabi V osakonnale.

5. osa.

Eriarvele võtmine.

§ 21. Eriarvele võtmisele ning pidamisele kuuluvad tagavaraväe ohvitserid, kes on õigustatud saama Kaitseväeteenistuse seaduse § 50 põhjal ajapikendust tegelikku kaitseväeteenistusse ilmumiseks mobilisatsiooni korral ning käsutusväe kokkukutsumisel.

§ 22. Eriarvele võtmine teostatakse selle riigi- või omavalitsuseasutuse või tööstusliku ettevõtte kaudu, kus eriarvestamisele kuuluv tagavaraväe ohvitser teenib.

Vabariigi Valitsuse ja Riigikogu liikmete eriarvele võtmist teostatakse vastavalt riigikantselei või Riigikogu kantselei kaudu.

Kui ohvitser teenib mitmes asutuses või ettevõttes korraga, siis eriarvele võtmine teostatakse selle asutuse või ettevõtte kaudu, mille koht annab õiguse ajapikenduseks.

§ 23. Ohvitseri eriarvele võtmiseks saadab eelmises (22) paragrahvis tähendatud asutus või ettevõte kaitsevägede staabi V osakonnale eriarvestamisele kuuluva kohta järgmised andmed: kaitseväeline auaste, ees-, isa- ja perekonnanimi, sündimise aeg, tagavaraväe liik, missuguse kaitseväeringkonna ülema asutuses on arvel, ja ühtlasi märgib ära selle aluse, mille põhjal ohvitser kuulub eriarvele võtmisele.

Eriarvele võetuks tuleb lugeda ohvitser siis, kui kaitsevägede staabi V osakond teatab andmeid saatnud asutusele või ettevõttele, et ohvitser on võetud eriarvele.

§ 24. Ohvitserile tema eriarvele võtmisest teatab see asutus või ettevõte, kelle algatusel sündis eriarvele võtmine.

Enne eriarvele võtmist ohvitserile väljaantud ettekirjutised mobilisatsiooni ja käsu-

tusväe kokkukutsumise korraks tuleb eriarvele võetud ohvitseril saata kaitsevägede staabi V osakonnale.

§ 25. Eriarvele võetud ohvitseri kohta on vastav asutus või ettevõte kohustatud teatama kaitsevägede staabi V osakonnale kõigist muudatustest alustes, mille põhjal ohvitser eriarvele võeti (§ 23).

§ 26. Kaitsevägede staabi V osakond võib asutustelt ja ettevõtetelt, kus eriarvestamisele kuuluv ohvitser teenib, nõuda selle ohvitseri kohta täiendavate andmete esitamist ning kontrollida eriarvel peetavate nimestikke.

§ 27. Eriarvele võetud tagavaraväe ohvitserid peavad täitma eranditult üldises korras arvestamise määrusi, mis on ette nähtud käesoleva juhatuskirja 4-ndas osas (§§ 13—20).

6. osa.

Tagavaraväe ohvitseride tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumine.

§ 28. Tagavaraväe ohvitseride tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumine sünnib Kaitseväeteenistuse seaduse § 197 ette nähtud korras.

§ 29. Tegelikku kaitseväeteenistusse kutsutavate tagavaraväe ohvitseride väeosadesse määramist korraldab kaitsevägede staap.

§ 30. Ühes käsutusväelastega ja mobilisatsiooni korral tegelikku kaitseväeteenistusse kutsutavatele teatatakse ette väeosad, kuhu neil ilmuda mobilisatsiooni väljakuulutamise või käsutusväe kokkukutsumise puhul.

Need ohvitserid, kellele väeosa ette määratud ei ole, kuid kes kuuluvad mobiliseeritavatesse tagavaraväe aastakäikudesse, on kohustatud ilmuma mobilisatsiooni väljakuulutamisel kohaliku kaitseväeringkonna ülema juurde, kes korraldab nende väeosadesse saatmist kaitsevägede staabi poolt antud juhendite kohaselt.

Teenistusse ilmumise kutse teadaandmine ohvitseridele sünnib samas korras kui teistele kaitseväeteenistus-kohustuslikkudele kodanikkudele, s.o. Kaitseministri käsu käsutusväe kokkukutsumise üle või mobilisatsiooni väljakuulutamise teatavaks tegemisega kohapeal.

§ 31. Õppuste otstarbeks tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumise korral saadab kaitsevägede staap õppustele kutsutavatele tagavaraväe ohvitseridele nimelised kutsed, ära tähendades kuhu ja millal õppustele kutsutaval tuleb ilmuda.

Enne õppustele määramist vaadatakse ohvitserid arstlikult läbi kaitseväeteenistuse komisjonis.

§ 32. Kõik tagavaraväe ohvitserid, kes on varustatud kraamiga Reserv- ja maakaitseväelaste kraamiga varustamise seadluse (RT 119 — 1925 ja RT 95 — 1926) või Kaitseväe kraamiga varustamise seadluse (RT 45/46 — 1925 ja RT 95 — 1926) alusel, on igasugusel tegelikku teenistusse astumisel rahuajal, samuti ka mobilisatsiooni korral, kohustatud ilmuma neile välja antud kraamivarustuses, välja arvatud juhustel, kui viimasena välja antud varustuse tähtaja alguse ja teenistusse ilmumise päeva vaheaeg ulatub üle 10 aasta.

§ 33. Tegelikku kaitseväeteenistusse kutsutavatele tagavaraväe ohvitseridele antakse ajapikendust tegelikku teenistusse ilmumiseks Kaitseväeteenistuse seaduse §§ 50, 51 ja 52 järgi.

§ 34. Tähtajal tegelikku kaitseväeteenistusse mitteilmumise seaduslikkudeks põhjusteks loetakse, kui nad tõendatud on:

1) teenistusse kutsutava raske haigus;

2) teenistusse kutsutava vahiall olemine, ja

3) kõrvaldamatud või looduslikud takistused.

Need, kes haiguse pärast ei saa ilmuda määratud ajaks väeossa või kaitseväeringkonna ülema juurde, peavad saatma väeosa või kaitseväeringkonna ülemale nende haigust tõendava arstitunnistuse või kus arsti ei ole omavalitsuseasutuse tunnistuse. Välisriikides viibivate ohvitseride haiguse tunnistused kinnitab Eesti diplomaatiline esindaja või konsul.

§ 35. Pärast eelmises (34) paragrahvis tähendatud ilmumist-takistavate põhjuste möödumist on mobilisatsiooni alla kuuluvad tagavaraväe ohvitserid kohustatud ilmuma otsekohe tegelikku kaitseväeteenistusse.

§ 36. Õppuste otstarbeks tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumise korral § 34 tähendatud põhjustel tähtajal mitteilmunud tagavaraväe ohvitseridele lükatakse õppustele ilmumine edasi kuni järgmiste tagavaraväe ohvitseride õppusteni.

§ 37. Need tagavaraväe ohvitserid-riigiteenijad, kes tegelikku kaitseväeteenistusse astumisel soovivad saada palka kaitseväest Kaitseväeteenistuse seaduse § 37 ette nähtud korras, peavad tegelikku kaitseväeteenistusse ilmumisel kaasa võtma tunnistuse ametiasutuselt, kus nad teenivad, selle üle, et nemad tegeli-

kus kaitseväeteenistuses viibimise ajal ei saa palka edasi oma endise koha järgi.

§ 38. Kõik tegelikku kaitseväeteenistusse astunud tagavaraväe ohvitserid alluvad alalise kaitseväe ohvitseride kohta maksvatele määrustele ja seadustele.

§ 39. Kõik riigi- ja omavalitsuseasutused on kohustatud oma võimupiiride kohaselt abi andma kaitseväeringkondade ülematele tagavaraväe ohvitseride tegelikku kaitseväeteenistusse kutsumise juures.

Tallinnas, 2. augustil 1929 a.

Kaitseminister Osk. Köster.

Kohtu- ja siseministri k. t. J. Hünerson.

Välisministri k. t. J. Zimmermann.

---

518. Määrus sisseveotolli tagasimaksmise kohta tooresainete eest, mis tarvitatud eksporteeritava marmelaadi valmistamiseks.

Alus: Tolliseadustiku § 235.

§ 1. Eesti tehas, kes käesoleva määruse järgi hõlbustust soovib kasutada, peab oma saadust (marmelaadi) väljamaale eksporteerides seda läbilaskvale tolliametile üldises Tolliseadustikus ette nähtud korras revideerimiseks üles andma ja sealjuures ülesandekirjas palvet avaldama, et temale saaduse valmistamiseks ära tarvitatud tooresainete eest toll tagasi makstaks.

§ 2. Tolliamet revideerib eksporteeritava saaduse üldises Tolliseadustikus ette nähtud korras, täpselt kindlaks tehes ja ära tähendades revideerimisaktis saaduse sordi ja hulga.

§ 3. Pärast saaduste väljamaale läbilaskmist arvab tolliamet välja tehasele tagasi maksta tuleva tollisumma (§ 4) ja annab selle tehasele välja üldiste määruste järgi, mis summade tagasimaksmise asjus on ette nähtud, kusjuures kokkuleppel tehasega tagasimaksmine võib sündida ka perioodiliselt mitme partii saadetiste eest koos.

§ 4. Iga kilogrammi (netto) eksporteeritud marmelaadi eest maksetakse tagasi 0,08 k.-fr. Eesti rahas kursi järgi, mida Majanduseminister tollimaksude võtmiseks kindlaks määranud ja mis tolli tagasimaksmise päeval maksev on.

7. augustil 1929 a. Nr. 902.

Majanduseminister J. Zimmermann.

---

519. Määrus arstlikkude surmatunnistuste kohta.

Antud Rahva tervishoiu korralduse seaduse (RT 2 — 1928) § 13 p. 22 ja § 39 alusel.

§ 1. Kõik Eesti Vabariigis töötavad arstid on kohustatud täitma nende poolt antavaid surmatunnistusi selle määruse juurde lisatud vormi järgi.

§ 2. Eesti Vabariigi linnades ja alevites võivad perekonnaseisu-ametnikud surnuid registreerida ainult arsti poolt § 1 tähendatud vormi järgi välja antud surmatunnistuste põhjal.

§ 3. Surmatunnistus koosneb kolmest osast, missugustest esimene — konts — jääb surmatunnistuse väljaandja arsti kätte; teine — teateleht surnud isiku kohta — saadetakse tunnistuse väljaandja arsti poolt kohalikule linna- või alevivalitsusele 48 tunni jooksul; kolmas osa on määratud esitamiseks perekonnaseisu-ametile surmajuhu registreerimisel.

§ 4. Linna- või alevivalitsused on kohustatud aasta jooksul kokku tulnud surmatunnistused iga uue aasta alul ära saatma riigi statistika keskbüroole.

§ 5. Surmatunnistuse annab maksuta välja arst, kes haiget on ravitsenud, erakorralistel juhtumistel aga linnas linnaarst, alevites aleviarst.

§ 6. Käesolev määrus hakkab maksma 1. jaanuaril 1930 a.

§ 7. Käesoleva määruse maksmahakkamisega kaotab maksvuse Riigi Teatajas 55 — 1919 a. avaldatud Määrus surmatunnistuste kohta linnades.

Hariduse- ja sotsiaalminister J. Hünerson.

Tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse direktori eest Männik.

Jääb surmatunnistuse väljaandja arsti kätte.

SURMATUNNISTUS

Nr. .....

1. Ees- ja perekonnanimi .....
2. Perekondlik seis .....
3. Vanus .....
4. Elukutseline tegevus .....
5. Alaline elukoht .....
6. Surmakoht .....
7. Surmaaeg .....
8. Surmapõhjus .....
.....
9. Koht kuhu maetakse .....
.....
.....

Surmatunnistuse väljaandmise aeg ..... a. .....kuu ..... kuupäev.

Arst:

Linna- või maavalitsusele.

Teateleht surnud isiku kohta

(Surmatunnistus) Nr. .....

1. Surnu ees- ja perekonnanimi: .....
(surnult sündinute kohta tähendada perekonnanimi)
2. Sugu: (meester., naister.) .....
3. Vanus: ..... aastat ..... kuud ..... päeva.
Lastel alla ühe päeva ..... tundi.
Surnult sündinute kohta tähendada, kas enneaegne (7-kuulise kandmise järele) või õigeaegne sünnitus (9 kuud täis kantud).
4. Surnu alaline elukoht: $\frac{\text{maakond}}{\text{linn, alev}}$ ..... vald .....
tänav ja $\frac{\text{maja nr., krt.}}{\text{talu}}$ .....

---

5. Perekonnaseis: (abielus, lesk, vallaline, lahutatud, lahus elav) .....
6. Rahvus: .....
7. Haridus: (alg, kesk, kõrgem) .....
8. Elukutse ehk amet $\frac{\text{kus töötas}}{\text{mis tööd tegi}}$
9. Alla 1 a. lastel märkida:
a) toitmine: emarind, loomapiim, surrogaadid .....
b) kas abielus sündinud või väljaspool abielu .....
c) mitmes laps emal .....

---

10. Surmapõhjus:
a) haiguse eesti- ja ladinakeelne nimetus .....
.....
b) mitme surmaeelse haiguse korral kirjutada need selles järjekorras, milles haige neid põdenud .....
.....
11. Kui vägivald, õnnetu juhtumine, enesetapmine, siis tähendada surmasaamise viis ja vahend .....
12. Kelle poolt surmapõhjus kindlaks määratud — ravitseja arsti, lahkamiskambri, surma konstateerija arsti .....

Tunnistuse väljaandmise aeg: ..... aasta ..... kuu ..... päev.

Arst

Antakse välja matmise loana.

SURMATUNNISTUS

Nr. .....

1. Surnu ees- ja perekonnanimi .....
2. Perekondlik seis .....
3. Vanus .....
4. Elukutseline tegevus .....
5. Alaline elukoht .....
.....
6. Surmakoht .....
7. Surmaaeg .....
8. Surmapõhjus .....
9. Koht kuhu maetakse .....
.....

Surmatunnistuse väljaandmise aeg ..... aasta ..... kuu ..... päev.

Arst:

Hind 10 senti.

Riigi trükikoja trükk.